

Μαριάνθη Παντελοπούλου | Interview

 rejected.gr/subs/interviews/1/marianthi-pantelopoulou.html

"Μου αρέσει να μπαίνω από την αρχή σε οτιδήποτε, να το βιώνω στο έπακρον και ύστερα να βγαίνω λίγο από αυτό. Και πάλι, μετά από λίγο, να πιάνω αφετηρία. Άργησα να πάρω την απόφαση να γίνω ηθοποιός. Μπήκα με όρεξη, μετά τη Σχολή, στο Χορό σε αρχαία τραγωδία, έπειτα έκανα κάποιες δουλειές. Λίγο κουράστηκα κι είπα "δεν θέλω-προς το παρόν-άλλο". Ήθελα να ηρεμήσω από τις συνθήκες εργασίες και το πως πρέπει να δουλεύεις παράλληλα 3-4 πράγματα και εντός και εκτός θεάτρου για να υπάρξεις αξιοπρεπής με όλους, μα προπάντων με τον εαυτό σου. Φαντάσου ότι τέλειωσα το σχολείο, μπήκα στα Οικονομικά, έφυγα Λονδίνο και έπειτα γύρισα και μπήκα στη Δραματική. Να σου πω μια αλήθεια; Έφυγα στο Λονδίνο για να κάνω θέατρο. Εκεί αποστασιοποιήθηκα, ελευθερώθηκα, έκανα σκηνοθεσία, performing που αγαπούσα και κατάλαβα, ζώντας στο Λονδίνο, ότι θέατρο θέλω να κάνω. Αλλά δεν το λέω"...Η Μαριάνθη Παντελοπούλου, το "βουβό" αύριο του ελληνικού θεάτρου, στο rejected...

συνέντευξη | γιώργος παπανικολάου */* φωτογραφίες | τάσος θώμογλου */*
επιμέλεια | ιάκωβος καγκελίδης + τάσος θώμογλου

Μ.Π.: "Είναι εύκολο να αναλώνεσαι σε δουλειές που δεν σε ενδιαφέρουν, όταν βγεις στο χάος της ζήτησης εργασίας στην Αθήνα. Αυτό θέλω να αποφεύγω, κάνοντας θέατρο. Και κουράστηκα να κάνω αυτά που ήθελα κι αυτά που "ανάσαινα". Το θέατρο το κάνεις για να σε "γεμίζει" και αν τυχόν κάνεις κακές επιλογές μπορεί και να σε "αδειάζει". Ευτυχώς, τα τελευταία χρόνια λειτουργώ μέσα σε ωραίες συνθήκες, με επιλεκτικές "κινήσεις" και συνεργασίες. Πάρε παράδειγμα, τα τελευταία δύο χρόνια στο Κ.Θ.Β.Ε.. Πέρυσι, όταν ήρθα Θεσσαλονίκη, οι άνθρωποι μου φαινόταν κλειστοί. Τα είχα αλλιώς στο μυαλό μου. Ότι αρχικά σε προσεγγίζουν αλλά υπάρχει ένα όριο σε αυτό. Δεν μπαίνεις εύκολα στις ζωές τους. Φέτος, επειδή έμεινα κέντρο, ίσως επειδή ένιωθα καλύτερα με μένα, λειτούργησα με νέους όρους. Υπάρχει μια ποιότητα ζωής στην Θεσσαλονίκη, που την καθιστά την μόνη ευρωπαϊκή πόλη στην Ελλάδα. Η Θεσσαλονίκη έχει "όρους" με αστική κουλτούρα σε μια μικρότερη κλίμακα-σχεδόν "χωριού". Μου αρέσει η Θεσσαλονίκη-δεν ξέρω αν έμενα πολλά χρόνια εδώ, αν θα ένιωθα το ίδιο. Πάντως, φέτος πήγαινα super-market και το χαιρόμουν"...

"Dragonfly out in the sun you know what I mean, don't you know/ Butterflies all havin' fun you know what I mean/ Sleep in peace when day is done/ That's what I mean"...

Μ.Π.: "Παραλία. Θάλασσα είναι η Θεσσαλονίκη. Τρελαίνομαι στην ιδέα να περπατάω σε αυτό το απέραντο τοπίο. Μου αρέσει να βολτάρω με τα ακουστικά μου, στην πόλη και για πάνω από μία ώρα. Πεζοπορία του μόνου, με μουσική στα αυτιά και γεμάτη εικόνες στα μάτια. Μου αρέσει να πηγαίνω στην Αρχαία Αγορά, να πίνω καφέ στο Λουξ, να βολτάρω στην Άνω Πόλη. Θεσσαλονίκη είναι κινηματογραφική αίθουσα. Υπέροχοι χώροι και ενδιαφέροντα φεστιβάλ. Βλέπεις στο "Ολύμπιον" ή στο Λιμάνι την ταινία που σου αρέσει και όλα κάθονται στην καρδούλα σου, με τον πιο ωραίο τρόπο, σαν τελειώσει το έργο κι αντικρίσεις αυτά τα τοπία του απρόοπτου μπλε των αποχρώσεων. Σα μια δεύτερη ταινία

που σε κάνει να σκεφτείς ό,τι είδες στην πρώτη. Και περπατάς μέσα σε αυτή τη "δεύτερη ταινία", πλήρης. Ωραία πόλη η Θεσσαλονίκη...θα δω ταινίες με υπερήρωες-τρελαίνομαι, αλλά "πεθαίνω" για ευρωπαϊκό κινηματογράφο. "Lucky", "Ψυχή και Σώμα" με κέρδισαν περισσότερο. Βγήκα από την αίθουσα κι είχα τα μάτια ανοιχτά και επεξεργαζόμουν τον εαυτό μου, περπατώντας. Αυτό που παθαίνεις; Πώς να στο περιγράψω; Που αναλογίζεσαι και "ασχολείσαι" με το ...τώρα που είμαι, τι είδα, ποιος είμαι, λίγο μελαγχολείς... πώς σου το είπα πριν; Σαν να έχεις παίξει κι εσύ στην ταινία".

***"Stars when you shine you know how I feel/ Scent of the pine you know how I feel/
Oh freedom is mine/ And I know how I feel"...***

Μ.Π.: "Δεν ξέρω αν με τη σιωπή λέμε περισσότερα. Όταν μιλάμε πάρα πολύ, λέμε και λίγα. Με τη συνειδητή σιωπή λέμε περισσότερα. Υπάρχουν και σιωπές που δεν βοηθάνε. Είναι συσώρευση. Με τη σιωπή, είτε σε δράση, είτε λεκτικά, ακόμη και σε στάση ζωής, αρκεί να είναι επιλογή, έχεις μια ενεργητική πρόθεση. Η σιωπή μπορεί εύκολα να γίνει παθητική- αλλά, όχι. Με τη σιωπή μπορείς να πεις πολλά πράγματα. Προσωπικά, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, ό,τι έχω να πω θα το πω. Απλώς, δεν σημαίνει πάντα ότι θα το πω και με πολλά λόγια. Η σιωπή σε διάρκεια, εννοείται, φέρνει πόνο. Η σιωπή που γίνεται χρόνος για απάντηση σε κάνει πιο καίριο. Η σιωπή που ως παύση, έκανα στο θέατρο, μπορεί ενδιάμεσα να είχε πόνο, αλλά ήταν ενεργητική. Γιατί μου έδωσε το χώρο να μπορέσω να υπάρξω ξανά στο θέατρο με δικούς μου όρους. Οι ποιότητες της σιωπής χαρακτηρίζουν το καθετί. Η σιωπή που συσσωρεύει συναίσθημα που δεν εκδηλώνεται ποτέ, μόνο πόνο φέρνει. Αλλά ακόμα και αυτή η σιωπή έχει επιδραστικότητα. Η σιωπή ως ανάγκη, ως θέση μπορεί να φέρει πόνο, μα δεν είναι το βασικό της συστατικό, κι όμως αυτή είναι η πιο δυνατή από όλες. Αυτή η σιωπή, κατά βούληση, έχει την πιο δυνατή ηχώ και πυγμή που την ακούς".

***"I put a spell on you/
'Cause you're mine /You better stop the things you do/
I ain't lyin' / No, I ain't lyin'..."***

Μ.Π.: "Λειτουργώ αρκετά με τη σιωπή. Ακόμη και στον έρωτα. Υπάρχει ο σιωπηρός έρωτας, ο ανείπωτος. Ακόμη κι ο έρωτας, όταν είναι μπουμπούκι, πριν ανθίσει, έχει σιωπή. Η συστολή με σιωπή που τα πράγματα αρχίζουν να παίρνουν σειρά για να ειπωθούν οι πρώτες κουβέντες ανάμεσα σε δυο ανθρώπους. Υπάρχει η σιωπή όταν μένεις άναυδος με κάτι που θα σου πει αυτός που ερωτεύθηκες. Σιωπή στην παρακμή μιας σχέσης. Απλά, αυτή η τελευταία δεν είναι η πρώτη σιωπή που θα σκεφτώ, σαν χαρακτήρας, αυτή η σιωπή που οδηγεί στην παύση δεν... όταν θα μπω σε ένα χώρο, δεν θα έχω το ταπεραμέντο του "κοιτάξτε με" κι ας είμαι μεγάλος χάχας. Εύκολα θα "σπάσω" και θα δεις και μια άλλη μου πτυχή. Λειτουργώ με γκριμάτσες, φωνούλες, μα μόνο με όσους νιώθω ασφάλεια. Δεν μου βγαίνουν οι πολύ γρήγοροι ρυθμοί. Δεν είμαι ο γκουρού της συνειδητότητας. Όλοι μας είμαστε με τα πάνω μας και τα κάτω μας. Απλά στο fast forward δεν θα αντέξω για πολύ. Θα κοιτάξω να το φέρω σε μια ισορροπία. Είτε είναι μια παύση, είτε θα πω για μια ώρα δεν με ενοχλεί τίποτα. Στους γρήγορους ρυθμούς θα χάσω επαφή".

***"Fish in the sea you know how I feel/ River running free you know how I feel/
Blossom on the tree you know how I feel"***

Μ.Π.: "Δεν είμαι facebook victim, δεν σκρολάρω στο κινητό, βασικά είμαι λίγο αφηρημένη...δεν είμαι επικριτική με τα social media. Όταν είμαι πιο εσωστρεφής, δεν ασχολούμαι. Αλλά και στην εξωστρέφεια, δεν θα βάζω φωτογραφίες μου ή θα ασχολούμαι με το τι κάνουν οι άλλοι. Δεν ξέρω από εδώ και πέρα, αν θα 'μαι Θεσσαλονίκη ή και πάλι

Αθήνα. Από εδώ και πέρα, θέλω να εργάζομαι με διαφορετικούς τρόπους-ακόμα και εξωτερικό ή σε μια πιο προσωπική δουλειά. Ακόμη και να μπω σε νέες ομάδες σκέφτομαι. Θέλω να "ανοιχτώ" προς άλλους, αλλά και σε πιο δικά μου πράγματα. Θέλω να ζήσω την ομάδα, ως performer. Είναι μια μεταβατική περίοδος για μένα, δε ξέρω πού θα κάτσει η μπίλια. Το αδιαπραγμάτευτο μέσα μου, είναι ότι έχω όρεξη. Ναι. Αυτό δεν μπορεί να αλλάξει".

"It's a new dawn / It's a new day It's a new life for me/ And I'm feeling good"

Μ.Π.: "Όταν τελειώνει μια παράσταση τέλος της σεζόν, δεν είναι σώνει και ντε, ένας "μικρός θάνατος". Είναι σαν να έχεις πάει ένα ωραίο ταξίδι, και γυρίζεις στην πατρίδα σου, στο σπίτι σου, κι έχεις το αποκάμωμα της κούρασης, με την ψυχική κατάσταση του "εκεί" και του "εδώ". Είσαι χαρούμενος που έχει τελειώσει, και ταυτόχρονα έχεις νοσταλγία για ό,τι πέρασες. Ρε παιδί μου...τέλος ταξιδιού. Αυτό. Όχι "θάνατος μικρός". Όχι".

"Please hide here/ All on that day

But the rock cried out/

I can't hide you, the rock cried out

I ain't gonna hide you there"...

Μ.Π.: "Υπήρξε μια δύσκολη παράσταση, με "ατίθασο" κοινό, από κινητά που χτυπούσαν στο πρώτο μέρος του έργου "Τα πικρά δάκρυα της Πέτρα Φον Καντ", και στο δεύτερο μέρος του έργου, ένας θεατής σχολίαζε με χυδαίο τρόπο τα δρώμενα-κανείς από το θίασο δεν καταλάβαινε το λόγο που αυτός ο άνθρωπος παρακολουθούσε την παράσταση. Όταν φτάσαμε στην αρκετά σιωπηρή σκηνή στο τέλος, λόγω των αλληπάλληλων κινητών τηλεφώνων που χτυπούσαν, άλλαξε όλο το τέλος της παράστασης, με σιωπηρή απεύθυνση στο κοινό, αλλά κι ως θίασος λειτουργήσαμε δυναμικά με τα βλέμματα, στον τρόπο που "υπήρξαμε", με τους θεατές που "ήθελαν" να είναι μαζί μας. Μου δημιούργησε χαρά, κάτι που δεν ήταν καθόλου καλό. Ξέρεις...εκεί που χάνεις τη δυνατότητα να το διαχειριστείς το όλον σε μια παράσταση, έχεις τη πυγμή, με ένα συνωμοτικό συνολικό βλέμμα ηθοποιών και καλοπροαίρετων θεατών, να δεις και να πράξεις λίγο διαφορετικά τη "μεγάλη εικόνα" μιας θεατρικής συνθήκης".

***"All on that day/ So I run to the river
It was bleedin', I run to the sea/
It was bleedin', all on that day/
So I run to the river/
It was boilin', I run to the sea/
It was boilin', all on that day"***

Μ.Π.: "Αν είδε την παράσταση τυφλός θεατής; Ναι. Ένιωσα ότι "είδε" και "άκουσε" και μένα στο έργο και ας μην μιλάω καθόλου στη παράσταση. Δεν με ιντρίγκαρε να "κατακτήσω" αυτόν που δεν βλέπει και δεν θα με ακούσει ποτέ. Νομίζω, ότι αυτός ο τυφλός θεατής με άκουσε μέσα από τα λόγια των άλλων. Τον ένιωσα ισότιμο θεατή-δεν θεώρησα ότι κάτι χάνει στην παράσταση, ούτε με ενδιέφερε να κάνω κάτι επιπλέον για να τον κερδίσω. Δεν θα έκανε καλό ούτε σε εκείνον, ούτε σε εμένα. Μέσα από τους διαλόγους, σαν εικόνα δική του, λογικά διέκρινε και μένα. Άλλωστε... Ένας άνθρωπος δίχως όραση δεν σημαίνει ότι δεν έχει και φαντασία"...

Στο θέατρο μιλάνε οι σιωπές

"Birds flying high you know how I feel/ Sun in the sky you know how I feel / Breeze driftin' on by you know how I feel"

Μ.Π.: "Είμαι άνθρωπος του φουλ συναισθήματος. Το συναίσθημα το βγάζουμε σημαία και κλαίμε. Κι οι πληγές; Τις καταπατάμε. Οι πληγές υπάρχουν είτε είσαι άνθρωπος με "τείχη" είτε χωρίς. Νομίζω ότι η πληγή είναι ανοιχτή για να καταπίνει. Κάποια στιγμή κλείνει. Θα

αφήσει κι ένα μικρό σημαδάκι στην επούλωση, αλλά δεν μας πειράζει. Υπάρχει το σημαδάκι στην πληγή, να μας θυμίζει μετά από καιρό ότι υπήρξε. Και θα έρθει έπειτα η μεγάλη χαρά. Το συναίσθημα φέρνει και μεγάλη χαρά στο έπακρον. Στην εκδήλωσή του. Η ένταση είναι που χαρακτηρίζει όποιον λειτουργεί με το συναίσθημα. Δεν υπάρχει κάποιος που πληγώνεται περισσότερο ή λιγότερο. Όλοι το ίδιο πληγωνόμαστε. Το πώς το εκφράζει ο καθένας κάνει την ειδοποιό διαφορά. Εσύ που είσαι κλειστός άνθρωπος δεν σημαίνει ότι δεν πληγώνεσαι τόσο δυνατά, όσο εγώ που το εκφράζω στο περιβάλλον μου".

"I've got life, I've got my freedom/ I've got the life/ And I'm gonna keep it/ I've got the life/ And nobody's gonna take it away/ I've got the life"...

Μ.Π.: "Στη χρονική στιγμή που βρίσκομαι, επιζητώ την εσωτερική μου επαναδιαπραγμάτευση. Να ρίξω τα χαρτιά και πάλι, με μια νέα πασιέντζα. Πρόσωπα και εμπειρίες έχω μαζί μου, μα θέλω να "ξαναρίξω" τα χαρτιά. Επιπλέον, θα ήθελα να δω τους φίλους μου και τους δικούς μου ανθρώπους με μια νέα ματιά και να ξαναχτίσω τη σχέση μας, από την αρχή. Η επανεκκίνηση είναι η πιο μεγάλη ανανέωση. Δεν συμφωνείς;"

συνέντευξη | γιώργος παπανικολάου
φωτογραφίες | τάσος θώμογλου
επιμέλεια | ιάκωβος καγκελίδης + τάσος θώμογλου